

praksis for sager om afslag på og ophævelse af samvær.

Ministeriet har således til hensigt at foretage en række ændringer af praksis for sager om afslag på og ophævelse af samvær. Denne praksisændring sker som udgangspunkt med hjemmel i den eksisterende lovs § 17, som videreføres i lovforslagets § 21. Ministeriet vil udarbejde nærmere retningslinjer herfor.

Ministeriet finder således, at en samværsforælders ustabilitet bør kunne føre til ophævelse på et tidligere tidspunkt, end det er tilfældet i dag. Ministeriet kan desuden tilslutte sig, at der i sager, hvor barnet og samværsforælderen ikke har haft kontakt længe, eller aldrig har set hinanden, i højere grad fokuseres på barnets perspektiv end på adskillelsens længde og baggrund. Der bør således altid undersøges, hvad barnets synspunkter og behov er, som udgangspunkt ved en børnesagkyndig vurdering.

Ministeriet er enig i udvalgets anbefalinger om, at dokumenteret *voldelig adfærd* over for barnet altid bør føre til, at en anmodning om ophævelse eller afslag på samvær imødekommes. Det må anses for meget alvorligt, såfremt en samværsforælder har udøvet vold over for sit barn, og samværet må i disse situationer ophæves af hensyn til barnet. Samtidig bør der udvises stor opmærksomhed i sager, hvor der er påstand om, at der er udøvet vold mod bopælsforælderen eller andre medlemmer af den husstand, hvor barnet opholder sig. Det bør således tydeliggøres, at også voldelig adfærd over for bopælsforælderen eller dennes familie kan føre til ophævelse af samværet. Det er således vigtigt at undersøge, hvordan volden har påvirket barnet og familien som helhed. Det må afhænge af en konkret vurdering, om samværet skal ophæves, eller om samvær kan iværksættes f.eks. under overvågning.

Ministeriet finder anledning til at fremhæve, at en påstand om, at samværsforælderen har udøvet vold over for barnet, bopælsforælderen, eller et andet medlem af den husstand, hvor barnet dagligt opholder sig, altid bør føre til, at der iværksættes nærmere undersøgelser af sagen, f.eks. ved en børnesagkyndig undersøgelse. Der bør desuden som udgangspunkt ske suspension af samværet, mens sagen undersøges, hvis påstanden om vold eller anden grænseoverskridende adfærd er tilstrækkeligt underbygget. Ved vurderingen kan der lægges vægt på, om ansøgeren har anmeldt overgrebet til politiet og/eller har indberettet det til kommunen, om der foreligger skadestuerapport eller anden dokumentation for vold, f.eks. krisecentererklæring.

I sager om grænseoverskridende adfærd over for barnet er det særdeles vigtigt, at statsforvaltningen snarest får oplyst sagen tilstrækkeligt. Statsforvaltningen bør normalt altid rette henvendelse til barnets bopælskommune, dels for at indhente oplysninger om barnet og familiens situation, dels for at gøre kommunen opmærksom på familiens situation med henblik på, at kommunen kan vurdere, om der er behov for at iværksætte hjælpeforanstaltninger for barnet eller familien, hvis dette ikke allerede er tilfældet. Statsforvaltningen skal i den forbindelse være opmærksom på, at der efter servicelovens § 153, jf. lovbekendtgørelse nr. 929 af 5. september 2006, er en pligt for personer, der udøver offentlig tjeneste eller hverv til at orientere kommunen, hvis de får kendskab til forhold, der giver en formodning om, at et barn eller en ung under 18 år har behov for særlig støtte. Som alternativ til suspension af samværet må statsforvaltningen overveje, om barnet kan beskyttes tilstrækkeligt ved, at samværet i stedet overvåges.

Ministeriet finder, at det eksisterende samarbejdsforum i form af tovholderfunktioner og kontaktpersoner i henholdsvis statsforvaltninger og kommuner bør videreføres og så vidt muligt udbygges.

Ministeriet finder desuden anledning til at præcisere, at *samværsforælders chikane* af bopælsforælderen og dennes familie, f.eks. i form af vedvarende trusler om vold, eller det forhold, at samværsforælderen konstant opsøger eller kontakter familien uden for aftalte tidsrum, evt. på trods af et tilhold, er hensyn, der kan indgå i vurderingen af omfanget af et samvær, herunder om der skal gives afslag på en ansøgning om samvær, eller hvorvidt et eksisterende samvær skal ophæves.

Ministeriet finder desuden, at det bør indgå i vurderingen af omfanget af et samvær, om henholdsvis bopælsforælderen og samværsforælderen medvirker positivt til sagens oplysning, f.eks. ved at deltage i børnesagkyndige undersøgelser. Er der f.eks. tale om, at en samværsforælder har søgt om udvidelse af samværet, og uden rimelig grund nægter at deltage i en børnesagkyndig undersøgelse, kan det få betydning i retning af, at passivitet eller modvilje over for undersøgelsen efter et konkret skøn kan tillægges processuel skadevirkning under samværs sagen, idet vægringen kan indgå i vurderingen af, hvad der er bedst for barnet. Det samme bør gælde i de situationer, hvor der er søgt om udvidelse af samværet, men hvor bopælsforælderen nægter at medvirke til en børnesagkyndig undersøgelse. Her kan der i videre udstrækning ske udvidelse af samværet, hvis der ikke i øvrigt i sagen er omstændigheder, der peger på, at en udvidelse vil